

Naděje přece NĚKDE BÝT MUSÍ

Se spisovatelkou Petrou Dvořákovou se život nemazlil. Do svých třiceti šesti let už zvládla zápas s anorexií, boj o život těžce nemocného syna, složitý rozvod i smrt své životní lásky... Přesto se nevzdává.

Když člověk umírá, prý mu v posledních vteřinách před očima proběhne celý jeho život. Netušila jsem, že když mi to listopadové ráno policie zavolá, že partner zemřel, uvidím i já celý náš společný příběh jako rychle běžící film. Od té doby si ho promítám stále znovu. Stačí zavřít oči a opět ho vidím.

Kolik životních tragédií ještě vydržím?

Je to už několik let, co jsem nabyla přesvědčení, že všechno zlé v životě už mám za sebou. Boj o život dítěte s leukémií, nelehké roky poznamenané mentální anorexií, bolestný rozvod a nespočet dalších trablů, které můžou člověka potkat. Jediný pevný bod, díky kterému jsem všechny ty roky přežívala, bylo psaní. Částečně sloužilo jako terapie, částečně jako snaha pomoci druhým, kteří si tváří v tvář bolestným událostem kladou podobné otázky jako já. Pokaždé, když jsem měla pocit, že mi v životě došly síly, díky psaní jsem se znovu dokázala postavit na nohy.

Světýlko na konci tunelu

Pak do mého života vstoupil Lukáš a já začala věřit, že mé životní kotrmelce konečně nabraly optimističtější směr. Vzpomínám na rána, kdy jsem se probouzela s hlavou na jeho rameni. Na dlouhé večery v hřejivém domově i na jeho láskyplnou péči,

Za knihu deseti rozhovorů *Proměněné sny* získala Petra cenu Magnesia Litera.

když jsem si zlomila ruku. Ale nejen on sám byl zdrojem mého nového štěstí. K mým dvěma synům totiž přivedl ze svého manželství i dvě dcery – osmiletou Julií a o rok mladší Sabinu. Do doby, než vstoupily do mého života, jsem své okolí tvrdšími poučovala, že není nad vlastní biologické dítě. Díky Lukášovým holčičkám jsem ale pochopila, jak moc jsem se mylila.

Láska na první pohled

Zamilovala jsem si je bezvýhradnou mateřskou láskou. A právě tehdy jsem poprvé pocítila touhu psát novou knihu. Bavilo mě koukat na svět očima desetileté dívky, která právě přečkala rozvod rodičů a zkouší se sžívat s novou rodinou. Byla jsem současně knižní Julií i její mámou, která jí do života prostřednictvím příběhu podsouvá všechno, co dítě v tak složité situaci potřebuje. Samy děti pak byly prvními věrnými posluchači. Bylo krásné poprvé v životě psát knihu jen tak. Z radosti, ne z bolesti. Společně s Lukášem jsme se trochu netrpělivě těšili na knížku, v níž každý list byl obrazem chvíle, ve kterých jsme se hlasitě smáli či naopak vážněji komentovali příběhy malé Julie.

Ujišťovala jsem sama sebe, že staticky už není možné, aby mě něco z toho, co by se dalo nazvat tragédií, ještě potkalo. Bohužel, studovala jsem filozofii, nikoli statistiku, takže statistickou odchylku jsem zapomněla vzít v potaz.

Zachránilo mě psaní

Často se mi vybavuje myšlenka z jakési knihy, jednoduchá a přesto výstižná: Jakmile se něčeho přestaneme bát, tak se to stane. A já se bát přestala. Zapomněla jsem se strachovat, že štěstí, které teď mám, ke kterému jsem se probojovávala a prokousávala tolik let, by se mohlo vytratit. Jeho poslední závan zmizel jedné listopadové noci před dvěma lety. Lukáš si

zapomněl klíče. Nechtěl budit děti. Neměl mobil. Otevřené bylo pouze střešní okno. A pád z namrzlé střechy nepřežil...

Když mi zavolali o půl šesté ráno, bylo už pozdě. Na všechno. Pozdě říct mu, že ten konflikt večer byl úplně zbytečný. Pozdě na to probudit se ještě jednou na jeho rameni. A pozdě na to splnit slib, který jsme si dali – jestli se jednomu z nás něco stane, druhý se postará o jeho děti. Obě holčičky ještě ten den odvezla sociálka a Lukášovi příbuzní mi nedali

A najednou bylo na vše pozdě. Pozdě říct mu, co jsem nestihla, i probudit se na jeho rameni...

žádnou šanci. Během jednoho dne jsem ztratila polovinu rodiny.

Někdy se mi zdá, jako by život byl zběsilý běh, kde sem tam člověku někdo nastaví nohu. Přes veškerou bolest jsem stále věděla, že se musím vzchopit. Už proto, že tu byli moji synové, kteří mě po Lukášově smrti potřebovali o to víc. Zbývalo psaní. Každým deníkovým zápiskem z té doby jsem mohla bolest vyjmout ze svého

srdce a umístit ji někam mimo sebe, na papír. Krůček po krůčku jsem tak z odstupů pohlížela na jednotlivé události, vzpomínky a prožitky, které nás s Lukášem pojily. Znovu jsem jeden po druhém díky svému deníku zpracovávala, teď už ale z jiné perspektivy – bolest se pozvolna proměňovala ve vděčnost za to hezké, co jsme si vzájemně darovali, a v odpuštění všeho, čím jsme si ublížili.

Rukopis dětské knížky, který mi dlouho ležel v šuplíku, už teď nebyl jen obyčejným literárním textem. Stal se kouzelným pojítkem s láskou a rodinou, kterou jsem měla. Julie mezi slovy vyšla se čtyřletým zpožděním. Věnovaná VŠEM mým dětem. Spoléhám na to, že ty, se kterými nemůžu kvůli lidské zlobě být, si knížka sama najde.

A co jsem za tu dobu od chvíle, kdy jsem ztratila Lukáše, pochopila? Snad to, že i za těmi nejstrašnějšími životními osudy se skrývá naděje. Třeba v tom, že člověk dospěje ke smíření. Odpustí sám sobě vše, co si nestihl odpustit s partnerem. Možná se už nikdy nedám do toho odhodlaného zběsilého letu životem. Možná už jen opatrně a trochu těžkopádně a unaveně poběžím. Ale nikdy nepřestanu věřit, že za každou bolestí někde musí být i naděje. ■

KHINY PSANÉ Z BOLESTI I RADOSTI

Pro Petru Dvořákovou není psaní jen obyčejné řemeslo. Vychází především z jejich strastiplných životních zkušeností...

Kniha se dotýká častého, a přesto v dětské literatuře zřídka uchopeného tématu rozvodu rodičů a vytváření citových vazeb k novým partnerům.

Deset rozhovorů o iluzích a deziluzích, které přináší víra. Kniha vypoovídá o vztahu naší doby, křesťanství a víry z mnoha úhlů pohledu.

Příběh zápasu s mentální anorexií. Rozbije obecně zažitý obraz tzv. hubnutí pro krásu, naopak vnímá provázanost nemoci s osobními problémy.